

**PARLEMENTAIRE ASSEMBLEE
VAN DE
RAAD VAN EUROPA**

—

BELGISCHE DELEGATIE

—

**Vergadering van de Permanente Commissie
van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa
Ljubljana, 29 mei 2009**

De Permanente Commissie(*) van de Parlementaire Assemblée van de Raad van Europa vergaderde op vrijdag 29 mei 2009 in Ljubljana op uitnodiging van de Nationale Assemblée (*Državni Zbor*) van de Republiek Slovenië, het land dat momenteel het voorzitterschap waarneemt van het Ministercomité van de Raad van Europa.

Op het programma van de vergadering stond eerst een welkomsttoespraak van de h. Pavel Gantar, Voorzitter van de Nationale Assemblée van de Republiek Slovenië, gevolgd door een gedachtewisseling met de h. Samuel Žbogar, minister van Buitenlandse Zaken van de Republiek Slovenië, Voorzitter van het Ministercomité van de Raad van Europa en met de h. Aleš Zalar, minister van Justitie van de Republiek Slovenië.

Tijdens haar zesmaandelijks voorzitterschap van het Ministercomité zal Slovenië zich toespitsen op de volgende prioriteiten:

A. Bevordering van de gemeenschappelijke waarden van de Raad van Europa:

1. Voortzetting van de hervorming van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.
2. Versteving van de Rechtsstaat en bevordering van de pluralistische democratie.
3. Minderheden en de Roma.

B. Versterking van de veiligheid van de Europese burgers:

4. Strijd tegen terrorisme, georganiseerde misdaad en corruptie.
5. De rechten betreffende gezondheid en biogeneeskunde.

(*) De Permanente Commissie is samengesteld uit het Bureau (de voorzitter van de Assemblée, de 20 ondervoorzitters, de voorzitters van de vijf politieke fracties en de commissievoorzitters) en de voorzitters van de nationale delegaties. Gewoonlijk vergadert zij ten minste tweemaal per jaar en heeft zij als belangrijkste opdracht te handelen in naam van de Assemblée wanneer deze laatste niet in zitting is.

C. De opbouw van een meer humaan en inclusief Europa:

6. De rechten van het kind en de opvoeding tot mensenrechten.
7. De interculturele dialoog.
8. Opvoeding inzake misdrijven tegen de menselijkheid.

D. Bevordering van de samenwerking:

9. Bevordering van de samenwerking met andere internationale en Europese organisaties en instellingen.

E. Prioritaire regio's:

10. Bevordering van de democratie, de Rechtsstaat en de mensenrechten in Zuidoost-Europa, de Kaukasus en Wit-Rusland.

* * * * *

Actualiteitsdebat: verkiezingsprocedure van Secretaris-generaal van de Raad van Europa (“Verklaring”)

Tijdens de vergadering van 12 mei 2009 in Madrid heeft het Ministercomité, het uitvoerend orgaan van de Raad van Europa, beslist om de Assemblee een shortlist met twee namen over te maken voor de verkiezing van de Secretaris-generaal van de Raad van Europa, ook al had de Assemblee tijdens haar zitting van april 2009 een resolutie aangenomen waarin zij vroeg de keuze te kunnen hebben tussen de vier voorgestelde kandidaten.

In haar “verklaring” (zie document in bijlage) drukt de Permanente Commissie erop dat zij, wegens een aantal procedurekwesties, niet akkoord kan gaan met de beslissing van het Ministercomité. Zij is van mening dat door de voorselectie van het Ministercomité er voor de Assemblee geen echte politieke keuze mogelijk is, vermits de twee kandidaten op de lijst van dezelfde politieke gezindheid zijn.

De Permanente Commissie is er dan ook niet voor te vinden om het voorstel van het Ministercomité zomaar te aanvaarden, omdat zij vindt dat het door de shortlist niet mogelijk is om tot de verkiezing van de Secretaris-generaal over te gaan tijdens de junizitting. Zij meent dat het Ministercomité en de Assemblee dringend een dialoog moeten aangaan om een verdere institutionele crisis te vermijden.

De Permanente Commissie is van mening dat er nood is aan een reflectieperiode en een gemeenschappelijk overleg alvorens de verkiezing te kunnen houden. Zij bevestigt de wil van het Presidentieel Comité om een dialoog met het Ministercomité aan te gaan, bij voorkeur voor de junizitting van 2009.

* * * * *

Tijdens de vergadering heeft de Permanente Commissie, namens de Assemblee, volgende teksten goedgekeurd:

Begroting van de Raad van Europa voor het boekjaar 2010 (Advies 272)

Uitgaven van de Parlementaire Assemblee voor het boekjaar 2010 (Advies 273)

Inzake de begroting van de Raad van Europa voor het boekjaar 2010 heeft *senator Paul Wille*, verslaggever voor de commissie voor Economische Zaken en Ontwikkeling, erop gewezen dat de Assemblee zich bewust is van de moeilijke situatie waarin de Lidstaten zich bevinden tengevolge van de zwaarste financiële en economische crisis die de wereld gekend heeft sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog en de oprichting van de Raad van Europa in 1949.

De Assemblee kan evenwel niet aanvaarden dat de gevolgen van de crisis door het Ministercomité als voorwendsel worden aangegrepen om de Raad van Europa te verzwakken, met een drooglegging van de middelen door het aanhouden van een beleid dat uitsluitend gericht is op het principe van *nulgroei in reële termen* voor de begroting van de Organisatie.

De Assemblee meent juist dat de Organisatie in deze onrustige tijden verstevigd moet worden: de plaats van de Raad van Europa als pijler van de Europese democratische architectuur, gebaseerd op de eerbiediging van de mensenrechten, de democratie en de Rechtsstaat, moet opnieuw erkend worden.

In dat kader erkent de Assemblee het belang van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maar zij stelt tevens vast dat het Hof, dat het slachtoffer geworden is van zijn succes, de druk op de andere activiteitssectoren van de Raad van Europa doet toenemen.

De toename van het aantal door het Hof nog te behandelen verzoekschriften bewijst dat het louter toekennen van bijkomende (financiële) middelen aan het Hof niet het juiste antwoord is. De inzet van de toekomst van het Hof is van politieke aard en dient dan ook als dusdanig behandeld te worden. De kwestie moet via twee parallelle invalshoeken worden benaderd: waarborgen dat de taak van het Hof de meest efficiënte is en waarborgen dat de beslissingen van het Hof daadwerkelijk door de Lidstaten worden uitgevoerd.

De Assemblee gelooft dat een efficiënt beleid hand in hand moet gaan met een visie op middellange en lange termijn voor de Organisatie, ook op budgettair vlak. Daarom vraagt zij aan het Ministercomité om de begroting van 2010 voor te bereiden vanuit een meerjarenperspectief.

Inzake de uitgaven van de Assemblee voor het boekjaar 2010 verklaarde *senator Paul Wille*, verslaggever voor de commissie voor Economische Zaken en Ontwikkeling, dat de Assemblee bereid is om 2 % besparingen door te voeren op haar functioneringsuitgaven voor 2010, gelet op de huidige financiële en economische wereldcrisis.

De Assemblee wil evenwel niet verder de weg van haar verval inslaan. Zij weigert dan ook om ingrijpende verminderingen voor te stellen die de kern van haar werking zouden raken. De Assemblee - die de politieke motor is van de Raad van Europa - blijft immers de enige Europese parlementaire instelling waar de nationale parlementsleden van haar 47 Lidstaten de mogelijkheid hebben om te debatteren en samen te werken voor het aanbrengen van antwoorden op de uitdagingen van het Europa van vandaag en op de bekommernissen van de Europese burgers.

De bescherming van de financiële hulp van de Lidstaten van de Raad van Europa aan arme landen tegen financiële fondsen die ook wel «aasgierfondsen» worden genoemd (Aanbeveling 1870)

Met haar aanbeveling wil de Assemblee de aandacht van de regeringen vestigen op de risico's die bepaalde financiële ondernemingen actief in schuldherschikking, ook wel «aasgierfondsen» genoemd, inhouden voor de armere landen.

In zijn uiteenzetting verduidelijkte *senator Paul Wille*, verslaggever voor de commissie voor Economische Zaken en Ontwikkeling, dat deze financiële instellingen enorme winsten boeken door tegen een onbeduidend lage prijs de schuld van arme landen op te kopen, vaak vlak voor de kwijtschelding ervan, waarna zij naar het gerecht stappen om de terugbetaling te vorderen van de initiële waarde van de schuld vermeerderd met moratoire interesten en gerechtskosten. Tot op heden werden er minstens 40 gerechtelijke acties ondernomen door commerciële schuldeisers tegen landen in de Derde wereld.

De verslaggever haalde het voorbeeld aan van een speculatief privaat investeringsfonds dat in 1999 voor slechts 3,3 miljoen dollar de schuld van 15 miljoen dollar opkocht die Zambia aan de Roemeense overheid verschuldigd was. Het fonds bracht de zaak voor een Britse rechtbank waar het 55 miljoen dollar vroeg. In 2007 werd Zambia veroordeeld om het fonds 15,7 miljoen dollar te betalen, hetgeen met andere woorden een winst van 370% betekent. Om een halt toe te roepen aan de “verdachte speculatie” van aasgierfondsen, die een bedreiging inhouden voor de ontwikkeling van de arme, met schulden overladen landen roept de Assemblee de Lidstaten op om de buitenlandse veroordelingen ten voordele van aasgierfondsen niet ten uitvoer te leggen, en om de herverkoop van dergelijke schulden te verbieden.

Verbod op clusterbommen (Resolutie 1668 en aanbeveling 1871) *

Door de manier waarop ze ontworpen zijn, maken clusterbommen geen enkel onderscheid tussen burger- en militaire doelwitten. Uit een studie die Handicap International in 2006 voerde in streken en landen geraakt door clusterbommen, blijkt dat 98% van de slachtoffers burgers waren.

Volgens de Assemblee biedt de recente goedkeuring van het Verdrag op clusterbommen op 30 mei 2008 in Dublin door meer dan 107 landen, de hoop op een oplossing voor het probleem van de clusterbommen voor het een nog ruimere omvang aanneemt.

Dat Verdrag biedt een globaal antwoord op het probleem van de clusterbommen door een verbod in te stellen op het gebruik, de productie, de stokkerig en de transfer ervan, door te vragen dat bestaande voorraden worden vernietigd en door een samenwerkings- en bijstandskader te creëren met het oog op het verzachten van de humanitaire gevolgen in reeds getroffen gebieden.

De Assemblee vraagt met aandrang aan alle Staten die het nog niet gedaan hebben om het Verdrag te tekenen en te ratificeren met het oog op een snelle inwerkingtreding en uitvoering ervan.

* In het verslag wordt onze wetgeving als voorbeeld bestempeld: “Tot op heden hebben twee landen een wet inzake het verbod op clusterbommen goedgekeurd. België was het eerste land. De Belgische wet, die op 9 juni 2006 in werking is getreden, stelt een volledig verbod op clusterbommen in en bepaalt dat de bestaande voorraden binnen de drie jaar vernietigd moeten worden. In maart 2007 keurde het Belgische Parlement tevens als eerste land een wet goed inzake het verbod op investering in de productie van clusterbommen en antipersoonsmijnen. Oostenrijk was het tweede land dat een wet inzake het verbod op clusterbommen aannam: de wet trad in werking op 7 januari 2008”.

De rechten van de meisjes van vandaag: de rechten van de vrouwen van morgen (Resolutie 1669 en aanbeveling 1872)

In het kader van een meer egalitaire en inclusieve samenleving, is de Assemblee ervan overtuigd dat de effectieve rechten van de meisjes van vandaag van wezenlijk belang zijn voor zowel de volgende generatie vrouwen als voor de hele bevolking. Zij is verontrust door de grote verschillen die vandaag de dag nog bestaan tussen meisjes en jongens, meer zelfs, door de achteruitgang van de rechten van de meisjes, met inbegrip van het fundamentele recht op een leven zonder geweld.

Voor de Assemblee vormt het onderwijssysteem de kern tot de evolutie naar gelijkheid tussen mannen en vrouwen.

De Assemblee vraagt dan ook aan de Lidstaten van de Raad van Europa om de rechten van de meisjes als een prioriteit te beschouwen. Zij onderstreept de noodzaak om elke vorm van discriminatie ten opzichte van meisjes weg te werken, met inbegrip van geweld gebaseerd op het geslacht. Tevens drukt zij op de noodzaak om de opvoeding tot gelijkheid tussen mannen en vrouwen te onwikkelen, zonder enige vorm van stereotypen en op elk niveau van het onderwijssysteem.

In haar aanbeveling nodigt de Assemblee het Ministercomité uit om een Europees project op te starten inzake gemengd onderwijs in het kader van een doordacht onderwijs dat een meer egalitaire en democratische samenleving voor ogen heeft. Dat project zou er moeten op gericht zijn om *de jure en de facto* aan meisjes en jongens, aan vrouwen en mannen, een vrije toegang tot onderwijs te verzekeren, alsook de vrijheid tot het kiezen van de studierichting. Het dient gebaseerd te zijn op de ontwikkeling van het volledige potentieel van meisjes en jongens en op het behoud van hun persoonlijke integriteit. Het project zou tevens de economische onafhankelijkheid dienen te stimuleren alsook de participatie van elkeen aan de samenleving en aan het politieke leven.

Seksueel geweld ten opzichte van vrouwen in gewapende conflicten (Resolutie 1670 en aanbeveling 1873)

In haar uiteenzetting verklaarde *senator Miet Smet*, verslaggever voor de commissie gelijke kansen mannen en vrouwen, dat de Assemblee het seksueel geweld ten opzichte van vrouwen in gewapende conflicten bestempelt als een misdrijf tegen de menselijkheid, een oorlogsmisdrijf en tevens als een volledig onaanvaardbaar oorlogswapen.

Jammer genoeg is het wel een zeer efficiënt oorlogswapen. Het verkrachten, het seksueel aanvallen en verminken, het opzettelijk bevruchten en het besmetten met het AIDS-virus van de echtgenotes, dochters en moeders van de “vijand” heeft niet alleen verschrikkelijke fysieke en psychologische gevolgen voor de slachtoffers zelf, maar kan ook volledige gemeenschappen ontwrichten, of, meer zelfs, vernietigen.

Het heeft eeuwen geduurd vooraleer seksueel geweld ten opzichte van vrouwen in gewapende conflicten verboden werd. Het is pas in 2008 dat de internationale gemeenschap, door de resolutie 1820 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties over vrouwen, vrede en veiligheid, heeft erkend dat verkrachting en andere vormen van seksueel geweld als een oorlogsmisdrijf, een misdrijf tegen de menselijkheid en een wezenlijk element van genocide beschouwd moeten worden.

Seksueel geweld ten opzichte van vrouwen in gewapende conflicten komt jammer genoeg nog vaak voor. Vandaag de dag bevinden de belangrijkste slachtoffers zich in de DRC (meer bepaald in Kivu) en in Soedan (meer bepaald in Darfoer).

Tot op heden hebben duizenden slachtoffers niet de mogelijkheid om gerechtigheid en schadevergoeding te verkrijgen. Het leven van de slachtoffers werd op verschillende vlakken verwoest, terwijl de daders van de misdaden kunnen rekenen op een bijna volledige straffeloosheid.

Dat is de reden waarom de Lidstaten een aantal maatregelen zouden moeten nemen om een halt toe te roepen aan het seksueel geweld ten opzichte van vrouwen in gewapende conflicten en om erop toe te zien dat gerechtigheid geschiedt telkens een vrouw verkracht wordt in een gewapend conflict.

De Assemblee doet tevens de aanbeveling aan het Ministercomité om die misdaad op te nemen in het toekomstig verdrag van de Raad van de Europa inzake de meest verspreide en meest ernstige vormen van geweld ten opzichte van vrouwen.

* * * * *